

Cinkék

Синицы

Kék ég alatt, a hóban,
a zöldesen derengő
Fenyők közt állva, szótlan
vártuk, mit ád az erdő.
Csapatnyi cinke rebbent,
csendítve furcsa lármát,
Mint görög étteremben
csengő ezüstkanálkák.

Úgy tetszett most, a tenger
viharkavarta kékje
Csapott ki vad dőrejjel
a partszegély kövére.
A szolgáló lelökte
a tálcát megriadva,
S dühöngve szedte össze
kanalait a gazda.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)